

De man van staal, die vecht tegen
het onrecht, verguist door zijn
ouders, de Overheid, advocaten
en Jeugdzorg, zal in eenzaam
sterven!
Een waar gebeurd verhaal zonder fictie

DEEL 2

Harm B.
Maart 2019

DEEL 2

21-40 jaar

VOORWOORD

In deel 1 schreef ik over de periode 1935-1956: mijn jeugd jaren t/m mijn 21^e levensjaar.

Dit is deel 2 waarin ik schrijf over de periode tot 1985: 21-40 jaar. Hierin schrijf ik over mijn werkzaamheden, relaties en opnames.

Er volgen nog twee delen: deel 3 beschrijft de periode tot 2000: van 40-55 jaar en deel vier tot 2018: 55-73 jaar

Ik schrijf "niet uit woede, ben wel kwaad" omdat ik teleurgesteld ben in de professionals die mij niet bergrepen of willen begrijpen en die mij moesten behandelen/beschermen. Het tegendeel is gebeurd.

De cursief geschreven teksten zijn mijn gedachten in het nu, nu ik bijna 74 jaar ben.

VOORWOORD

Een kind wordt geboren met verschillende kwaliteiten.

'Slechte' en 'gestoorde' kinderen worden niet geboren, maar gecreëerd door middel van een onbekwame en onjuiste opvoeding.

Dit is een simpele en levende waarheid.

Men weet in de wetenschap ondertussen, dat zowel de natuur als de invloed van de omgeving nodig zijn voor de ontwikkeling van onze hersenen en dus ook voor ons gedrag en persoonlijkheid. Zo kunnen leerervaringen in onze jeugd en de invloed van de omgeving ons karakter positief, maar ook negatief beïnvloeden.

Je zou dus eigenlijk kunnen zeggen dat het ontstaan van iedere persoonlijkheidsstoornis bij ieder mens anders verloopt. Het enige vervelende puntje in dit geheel is dat WAT die ouders en de autoriteiten met hun talloze deskundigen, aan het kind doorgeven, hun eigen opvoeding is!

Worden wij gemanipuleerd, gehersenspoeld en geprogrammeerd door een kromme wet- en regelgeving?

Door vernederingen, psychische mishandeling, emotionele verwaarlozing en gemis aan liefde, harmonie, waardering en bescherming, kan het kind (de mens) zijn kwaliteiten niet volledig ontwikkelen. Hij is meer bezig een overlevings strategie te ontwikkelen wat zijn tweede natuur kan worden, met een risico hierin te geloven, erin te blijven hangen. En zo zijn zij hierdoor degenen die, "als ze ouder worden", nog steeds niet zichzelf zijn en door hun (overlevings)gedrag dubbel wordt gestraft. Ik ben zo'n kind van de rekening, kreeg bovendien de naam mee "moeilijk" te zijn.

WAT IK NODIG HAD

Iemand die mijn belangen verdedigde, achter mij stond, werkelijk voor mij op kwam. (Na 35 jaar GGZ ben ik op dit moment als grofvuil op mijn 74^e jaar op straat gezet met de mededeling: "je bent bij ons uitbehandeld. Je hebt voor 81% een burnout en dat kan jouw huisarts oplossen. Is deze burnout een cadeautje van de zogenaamde "professionals" in de GGZ?)

Nu moest ik alles alleen doen en heb dat gedaan, met alle consequentie van dien. Ik wil graag anderen helpen, heb dit tot op heden ook gedaan en sta hen bij. Maar als ik om hulp vraag, hoe vreemd, krijgen ze 'allemaal' angst en haken ze af. Het lijkt of de toehoorder mijn ellende op zich zelf betreft. En dat vraag ik niet!

Ik ben inmiddels al 49 jaar aan het procederen (zelfs één advocaat houdt het niet zolang vol). Vecht voor mijn rechten met alle consequenties van dien. Tot op heden word ik misleid/belazerd en dat geeft mij nog steeds de moed om daar tegen te vechten. (Maar het liefst wil ik dood. Mijn korte geheugen laat mij van tijd tot tijd in de steek en ik ben over, over, over vermoeid, slaap de halve dag vanaf s'midags 4 uur tot s'morgen 7 uur, dit is

niet normaal)

Er is nog nooit iemand (ook binnen GGZ niet) geweest die met mij een debat of een discussie is aangegaan, waardoor ik niet heb geleerd hoe je een debat/discussie moet voeren. Als ik fatsoenlijk kritiek leverde ontstond er altijd ruzie, deugde ik niet.

Ben je als kind verwaarloosd, mishandeld of gepest en nog steeds op zoek naar liefde of acceptatie, dan ben jij het ideale slachtoffer voor een psychopaat. Ik heb vermoedelijk veel tussen psychopatachtige behandelaren verkeerd en kreeg daarom nooit de kans mijn talenten ten goede te ontwikkelen. Tegen deze misvorming strijd ik tot op de dag van vandaag.

Lees dit populair wetenschappelijke boek; Van der Kolk, B. 2015, 'The body keeps the score'. Leer hem kennen.

Wat **een trauma aanricht in lijf en leden** ondervond deze wereldautoriteit Bessel van der Kolk dit jaar bijna zelf. Trauma illustratie 12/10 online © Suzan Hijink. Het tast alle organen aan.

MIJN WERKZAAMHEDEN

Ik was 18 toen ik in Assen woonde en o.a. werkte bij Wilco centrum. Ik kreeg daar ontslag toen ik brutaal naar mijn baas was naar aanleiding van een te laat komen wat ik wel aan de voorman had gemeld. Toen de baas schreeuwde "Bos kom hier" schreeuwde ik terug: "ik ben een mens, geen onderdaan". Toen hij opnieuw schreeuwde "Bos kom hier" deed ik dat niet. Ik had bij de voorman al gemeld dat ik te laat was. Toen pakte ik een fles bonen en gooide die fles voor hem langs tegen de machine kapot. Hij zei "wil jij je even op mijn kantoor melden" en dat heb ik gedaan. Toen ik daar was zei hij: "je hebt op staande voet ontslag". Nu merkte ik dat het niet om het werk ging wat ik altijd goed heb gedaan", maar je een onderdaan bent en daar ben en was ik niet van gediend.

Ik vond later werk bij een aannemers bedrijf uit Enschede waar ik werkte met mijn neef uit Haren. Ik kocht van het verdiende geld een auto: Renault Dauphine. Toen ik daar ontslag heb gekregen ging het mis. Ik ging met mijn kameraden zuipen en met mijn auto naar Norg in de bossen crossen. We zopen als een ketter wat onverantwoord was.

En toen besepte ik: als ik in Assen zou blijven wonen, ik zou blijven zuipen als een ketter en begon ik in te zien dat dit niet goed komt. Ik besloot mijn auto te verkopen en ben op mijn 19^e jaar op de fiets weer naar mijn pleegvader en -moeder in Wateren terug gegaan. Omdat ik geen crimineel wilde worden.

TERUG NAAR MIJN PLEEGOUDERS

Mijn pleegmoeder (ik noem haar 'tante') heerste weer over mij. Ik merkte weer op dat tante niets was veranderd en zich **weer** dominant opstelde. Zij bemoeide zich altijd met mij en haar belang ging weer vóór het belang van Harm. En ik liet het gebeuren. Wat moest ik anders?

Mijn moeder was net zo. Alles kreeg je voor elkaar als je maar deed wat zij wou.

Haar man leed aan aderverkalking en toen hij ernstig ziek werd is hij + 3 weken opgenomen geweest. Toen moest ik **weer** bij tante slapen. Ik moest haar naaien. Ik walgde als ik het moest doen, wilde dat niet. Een dag later moest ik weer bij haar slapen. Toen ik zei: "je moet op houden of ik klaag je aan" zei zij "als je dat probeert zal ik zorgen dat je in een kamertje komt waar je nooit meer uitkomt". Zij had die macht omdat de politie altijd bij haar kwam koffie drinken. *Wat ik nog steeds niet begrijp is waarom de politie bij ons thuis kwam! Tante heeft me na mijn 21e jaar "qua seks" met rust gelaten omdat ik steeds sterker werd.*

Na drie weken kwam haar man weer thuis. Men kon niets meer voor hem doen. Hij was zwaar dementerend en de verwardheid werd erger. Hij werd soms zo kwaad dat hij een wringer "die vroeger op was machine werd geplaatst" over het dak van ons huis gooide.

Op 5 april **1966** werd ik 21 jaar en werd er afscheid genomen van Jeugdzorg (voogdij). Als cadeau kreeg ik een woordenboekje. Erg royaal hoor! Eindelijk was ik van ze af, zij deden toch niets voor mij. Als zij 1 keer per jaar langs kwamen praatten ze met tante. Ik moest dan buiten spelen, met mij is nooit gesproken!

Mijn pleegvader overleed toen ik 22 jaar was. Ik weet nog dat ik het er erg moeilijk mee had. In de kerk kon ik moeilijk mijn emotie in bedwang houden, ging behoorlijk te keer. Na een poosje bedaarde ik een beetje.

Ik vind het raar dat ik weinig herinnering aan hem heb. Hij bemoeide zich nooit met mij en toch mocht ik hem wel. Toen de begrafenis was afgelopen namen we afscheid van de familie en gingen naar huis. Het voelde de eerste tijd behoorlijk leeg, ook wel angstig met name wat tante nu weer gaat uitspoken.

Omdat tante veel aanloop had van de bungalowbewoners en er veel werd gepraat, nam de leegte later af.

Tante heerste weer over mijn leven en legde veel beslag op mij, omdat zij weer alles moest regelen. Ik was gegijzeld waar ik zelf (om te overleven?) aan mee heb gewerkt *en nu nog steeds niet over uit kan!* Ik bleef de vernederingen van mijn tante maar accepteren en als ik dan woest/kwaad (verbaal gedrag) werd paaide

tante mij "ach mijn jongen zo bedoel ik het niet" en kreeg ik weer geld van haar. In mijn 38^e jaar is zij overleden. Tot die tijd besliste en regelde zij alles voor mij. Ze had mij immers volledig in haar tang. Zo gaf zij mij (ik was 25 jaar) zelfs f30,000.- om een stuk grond te kopen waarop ik een bungalow "beheerders woning" mocht bouwen.

Ik heb in die tijd 7 dagen in de week gewerkt in de bouw en ging op zondagmiddag pas om 3 uur naar Assen, naar mijn zuster en zwager. We gingen dan samen even naar de kroeg. Ik kon mij dan in de kroeg even vrij uitten en smeed letterlijk met honderden guldens die ik verdiend had. Mijn zuster zei dan: Harm", hou op, dit kan niet!" Zij heeft mijn geld toen zolang beheerd. Tante wilde nooit dat ik in het weekend wegging. Er ontstond dan een woordenstrijd wat mij de moed\kracht gaf om het huis te verlaten.

BUNGALOWS BOUWEN

Vóór het huis van mijn pleegmoeder in Wateren lag een stuk grond van 80 hectare waarop bungalows werden gebouwd. Mijn pleegmoeder was daar toezichthouder. Tante werd beheerster "over de bungalows" die er al waren. Ik kon aan 't werk komen bij de aannemer die dat project uitvoerde. Bij dat bedrijf leerde ik allerlei bouwvakkers werk: timmeren, metselen, noem maar op. Mijn feitelijke werkgever in die dagen was het fonds Bouwnijverheid. Ik was afgekeurd en mocht alleen werkzaamheden uitvoeren binnen het bungalowpark. Die eigenaren (doctoren, ingenieurs, leraren) waren allemaal doods bang voor mijn tante. Zij had macht en die gebruikte zij om ze in huis te halen en koffie te geven. Tante vertelde dan allemaal onaardige dingen over mij, zij had het zo moeilijk met mij. Maar vergeet daarbij dat zij het is die mij uitdaagt!

Op een gegeven ogenblik kwam een reclameschilder uit Amsterdam bij tante en zei dat hij een stuk grond gekocht had en er een bungalow op wilde laten zetten. Of zij een goedkope aannemer uit de beurt wist met wie hij in de weekenden samen hieraan kon werken. Tante zei misschien wil Harm je wel helpen. Ik zei dat ik dat wel wilde proberen. Hij vond dat een grandioos idee. (Hij was ook een eigenzinnig mannetje die alles liever in eigen hand houdt.) Wij hebben toen afgesproken dat, als de tekening door de gemeente goedgekeurd was, wij een afspraak zouden maken wanneer met de bouw te beginnen. Toen de bouwvergunning er was, konden we beginnen met de grond bouwrijp te maken. Dat heeft wat energie:gekost 80m2 bomen moest eerst uit geroid worden. Daarna zijn we begonnen met de fundering. De man vertelde dat hij reclame kunstenaar was van de RAI in Amsterdam en vroeg of hij bij ons in de garage mocht wonen "die was verbouwd tot woning" zodat hij niet telkens op en neer hoefde te rijden.

Toen de bungalow na 8 maanden klaar was kreeg ik bezoek van een directeur van het christelijke Gymnasium in Drachten. En ook hij wilde wel dat ik hem hielp een bungalow te bouwen. Met hem heb ik nogal problemen gehad met geld die hij niet

wou betalen. Daarna kwam een dokter uit Leeuwarden die vroeg of ik met hem een bungalow wou bouwen. Ook dat heb ik gedaan. Daarna bouwde ik nog met iemand samen een soort schaftkeet die je zo in elkaar zette. Daar hebben wij rabat planken omheen getimmerd en had je een prachtige bungalow. Op die manier werd ik dus een bungalowbouwer. Tevens was ik onderhoud/klusjes timmerman.

(Ik werkte tot mijn 24^e jaar bij de aannemer die bungalows bouwde tegenover ons huis in Wateren maar... werd niet betaald! Ik heb toen een procedure gestart. Vanaf toen is het gevecht tegen het onrecht begonnen!)

Een bungalow voor jezelf?

In 1970, ik was toen 25 jaar, dacht ik bij mezelf: "Harm, jongen, je hebt nou meerdere bungalows gebouwd... Wordt het niet eens tijd om een bungalowtje voor je zelf te gaan bouwen?" "Ja, eigenlijk wel!" zei ik tegen mezelf.

De GOM - de Grond Ontwikkeling Maatschappij - had een stukje grond van 1500 vierkante meter braak liggen. Daar zat een diep gat in, want ze hadden er rood zand gewonnen. Dat stukje wilden mijn tante en ik best kopen, maar we probeerden eerst nog even de prijs wat naar beneden te halen. Toen zei mijn pleegmoeder tegen de GOM:

"Dat stukje grond raken jullie nooit kwijt! Wie wil d'r nou grond kopen met zo'n diep gat er in?" Ik geloof dat ze de grond tenslotte voor achtduizend gulden heeft losgekregen van de GOM. Dat stukje grond liet tante op mijn naam zetten. Ik denk dat ze daarmee mijn liefde wilde kopen. "Zet er maar een mooie beheerderwoning op!" zei ze tegen me.

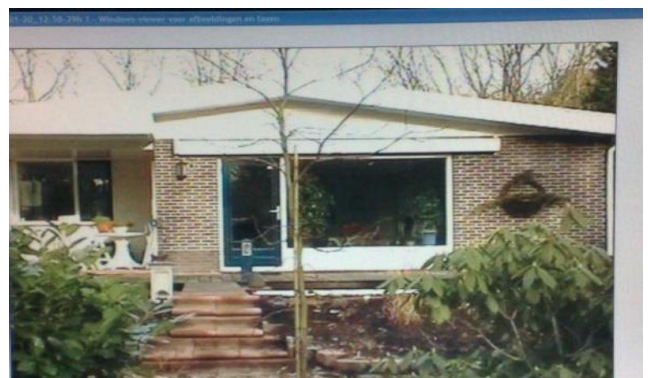
Bij de gemeente vroeg ik een bouwvergunning aan. En nadat ik die had gekregen, ging ik aan het werk. Dat diepe gat - dat was wel 10 x 15 meter - kon ik goed gebruiken als kelder. In 1976 kwam het huis klaar. Daarna heb ik er zelf een jaar in gewoond. In 1977 heb ik het verkocht aan een dominee, ergens uit Noord-Groningen, dat weet ik niet meer precies.

Van 't geld dat het huis opleverde kocht ik een bouwval in Zorgvlied. Dit was een woning van de pas overleden ome Sjouke waarover wij de eerste koop kregen. Dat was in 1978. Ik gooide de bouwval plat en zette er een nieuw huis neer. Begin 1979 was dat klaar.

Van 't geld dat het huis opleverde kocht ik een bouwval in Zorgvlied. Dit was een woning van de pas overleden ome Sjouke waarover wij de eerste koop kregen. Dat was in 1978. Ik gooide de bouwval plat en zette er een nieuw huis neer. Begin 1979 was dat klaar.

Van 't geld dat het huis opleverde kocht ik een bouwval in Zorgvlied. Dit was een woning van de pas overleden ome Sjouke waarover wij de eerste koop kregen. Dat was in 1978. Ik gooide de bouwval plat en zette er een nieuw huis neer. Begin 1979 was dat klaar.

Van 't geld dat het huis opleverde kocht ik een bouwval in Zorgvlied. Dit was een woning van de pas overleden ome Sjouke waarover wij de eerste koop kregen. Dat was in 1978. Ik gooide de bouwval plat en zette er een nieuw huis neer. Begin 1979 was dat klaar.

Verlinkt door de aannemer en gemeente architect;

De architect van Diever en een aannemer hebben mij verlinkt bij de Aannemersbond in Assen. Ze vertelden daar dat ik als aannemer had opgetreden.

Toen ze mij daar naar vroegen, legde ik ze uit dat ik nooit aannemer was geweest, en dat ik alleen maar de eigenaars had geholpen bij het bouwen. Met de mensen van de aannemersbond ben ik naar de bungalows gegaan die ik had helpen bouwen. En we gingen ook naar de bungalows die gebouwd waren door de architect die mij verlinkt had. Na een tijdje klopten ze me op de schouder en zeiden: "Bos, we hebben het gezien. Bouw maar rustig door, als je maar zorgt dat je niet aanneemt!" Aan een bungalow verdiende ik niet meer dan vijfduizend gulden, voor een heel jaar. Voor die paar rotcenten verlinken die 'deftige meneren' je. Daar hebben ze blijkbaar geen probleem mee.

BRAND

In mijn 25ste jaar is op 18 januari 1970 ons huis in Wateren helemaal plat gebrand. Ik kwam van de verjaardag van mijn broer om 23uur aan toen er niets meer van de woning over was. Ik ben toen in elkaar geklapt en naar een van de bungalows gebracht, wij hadden immers geen onderdak meer. De arts is gebeld en toen die arriveerde kreeg ik 2 dikke spuiten in mijn billen waarop hij zei: "die wordt voor morgen niet meer wakker". Nu, daar had hij zich in vergist want na een half uur werd ik al wakker liep naar de auto toe, waarom weet ik niet. Klaas, de halfbroer van tante, woonde achterin de boerderij en heeft het overleefd.

Hij wou mij tegen houden maar ik reed hem bijna omver. Ik was zo over de toeren dat ik anderdaags al werd opgenomen, Klaas heeft mij toen naar het ziekenhuis gebracht. Daarna is Klaas in een bejaardenopvang in een hotel in Appelscha terecht gekomen. Wat ik wel vreemd vond is dat ik in de krant niet werd genoemd "dus ik besta niet" terwijl ik al 15 jaar pleegkind was en daar woonde toen ons huis is verbrand. Al mijn kleren, gereedschap, zaag machine enz wat ik had, werd niet door de verzekering vergoed. Ik had me apart moeten laten verzekeren "raar hoor".

Na ontslag uit het ziekenhuis ging ik naar 'een woonwagen' waar wij tijdelijk in gingen wonen. Ook alle sleutels van alle bungalows waren verbrand en moesten we vernieuwen. Aannemer De K. deed alle moeite om een nieuwe woning te mogen bouwen/zetten en ging met de Gemeente praten, er moest zo gauw mogelijk een

Deze foto toont wat er van de boerderij overgebleven is. Alles wat ik had was verbrand.

bouw vergunning komen. Uiteindelijk kwam de bouwvergunning in **1971** en werd heel gauw de woning door mij en W.de K. gebouwd. Ik had ruzie met B. de K. "broer van W." De gemeente werkte erg mee. In **1972** toen de woning klaar was, bouwde ik ook al bungalows voor de J. uit Amsterdam. Daarna, **1973**, bouwde ik voor directeur P. van het christelijke gymnasium Drachten, daarna **1974** voor dokter de B. uit Leeuwarden. Dit kwam door tante want die was beheerster van dit bungalowpark.

Toen iemand mij zelf vroeg, "Harm wil jij mij helpen een bungalow te bouwen" zei ik ja natuurlijk, Toen ik dit tante vertelde zei tante tegen die mensen "dat moet je niet doen, daar komt niets van terecht," En dus is dat niet door gegaan. Later kwam tante bij mij en zei Harm: " wil jij mee helpen de bungalow met ... (ik weet niet meer hoe ze heten) te bouwen?" Ik heb toen "neen" gezegd. Het moest altijd van tante uitgaan! (*letterlijk is mijn eigenwaarde afgepakt. Hoe kan je nog van zulke mensen houden. Je durft je eigenwaarde niet meer te tonen en toch, waarom zoek ik/je zulke mensen op?*)

Later heb ik wel weer klusjes, die tante voorbereidde, aan de bungalows verricht. Ik mocht dit ook van GAK . Ik was "afgekeurd", als ik maar in dit bungalowpark bleef.

1975 Ik was 30 jaar, toen tante zei: "ik geef je f 30,000.- dan mag je een stuk grond kopen en er een bungalow op bouwen (*door deze listige kunstgrepen kocht zij mij om*) maar dan mag je in het weekend niet meer weg. Je moet mij, als ik weg wil, daar naar toe brengen!" Ik heb het voorstel van tante maar geaccepteerd, want ik wou graag iets presteren "wat nooit door de mensen is gewaardeerd".

Op een zekere dag in **1978** moest ik tante naar het ziekenhuis in Assen brengen. Zij was vergiftigd door CO₂-gas (*koolstofmonoxide-gas*) "dit is nooit hard gemaakt of onderzocht" Wij hadden de cv ketel in de keuken staan en zo vermoedde men. "alles op vermoedens" maar ze heeft wel in 5 jaar verschillende ziekenhuizen in "Drachten afgelopen.

Op een gegeven moment moest tante weer naar het ziekenhuis in Assen. We kregen weer ruzie en ter hoogte van de televisietoren van Hoogersmilde gooide tante mij f1000.- op mijn schoot. Ik schrok, gooide die f 1000.- weer terug en toen zei ineens: "liefde is niet te koop." Het leek of er binnen in mij iets knapte, *en snap niet dat ik dit heb gedurfd!*

Ik heb tante bij het ziekenhuis afgezet en ben naar huis gegaan. Ik zei: "zie maar hoe je weer thuis komt." Tante heeft toen iemand gebeld en die heeft haar toen opgehaald. Later moest zij weer naar het ziekenhuis en is zij voor twee weken opgenomen. Toen ik op bezoek kwam zei ze ineens: "laten we trouwen gaan, dan is de hele erfenis voor jouw." Ik zei ben je gek, ik wil je erfenis niet. Ik moest toen alles ineens runnen (en bleek dat ik dit ook kon!) : toezicht bungalows, de winkel met dhr. C. beheren enz. Na 2 weken kwam tante weer thuis en nam zij alles weer

over en ging zij mij weer commanderen. Ze had haar ziekte overleefd.

Trouwen... en dan sterven?

Op een gegeven moment moest tante toch opgenomen worden in het ziekenhuis in Assen. "Harm, jongen," zei ze, "als we nu gaan trouwen, hier in het ziekenhuis, dan is later alles voor jou!" Ik zei dat ze hartstikke gek was, ik niets wilde hebben, dat liefde niet te koop is en ik haar geld ook niet hoef. Ze had al eerder een testament gemaakt. Dat lag thuis in een kastje. Toen heb ik dat testament eens voor de dag gehaald. Uit 't testament bleek dat ik niks te vertellen kreeg, alles zou door Jan van der H. geregeld worden. Ik zei haar : "wat ben jij toch een gemeen wijf, heb ik daarvoor alles voor je gedaan?" Toen is het testament veranderd en heb ik die op mijn verjaardag op 5 April gekregen. Ik moest de Notaris zelf betalen (f300) van mijn eigen geld, en deed dat ik. (denk je eigen er maar van) Tante had het nu zo geregeld dat ik mijn leven lang in de woning mocht blijven wonen. (vruchtgebruik) Ik wist niet wat dit allemaal inhield maar "haar tante zegger" Anneke zou het erven en J en H zouden het haasje krijgen. Zo zou ik altijd onder de plak van haar familie staan. En ze had niet mij, maar ook nog eens Jan aangewezen om haar begrafenis te verzorgen en alles te regelen. Dat is niet gebeurd, daar was de Notaris het niet mee eens. Hij kende die familie die niet zuiver op de graat is. Ik werd op allerlei manieren door tante (Satan, zo voelde het) buitenspel gezet, psychisch vernederd. Wel moest ik altijd voor haar klaar staan. Ik was razend. "Ik hoef en wil van jou helemaal niks erven!" zei ik. Ik had een relatie met Nel en die was belangrijk. Ik moest wel alles voor haar doen en voor haar klaar staan. *Hieruit zie je dat tante (een NSB-er) haar belang voor het belang van Harm "het kind" heeft gesteld. Zij was ook zo jaloers, zij gunde mij mijn eigen prestaties niet, alles moest via haar gaan. Ik kan nog niet goed formuleren wat voor een wijf zij was en toch trok ik naar haar toe, onbegrijpelijk!*

In **1982** werd tante weer zo ziek. Mijn pleegmoeder wilde absoluut niet naar een verpleegtehuis, daarom moest ik haar verschonen en klyasma's geven. Ik vond dit vreselijk. Steeds zei ze: "Harm, doe me niet in een verpleeghuis. " Haar fam V. en v/d H. deden niets. Zij zeiden "doe tante toch in een verpleeghuis.", Ik zei dat ze dit niet wil. Eigenlijk is dat geen werk voor een pleegzoon die ook nogeens door haar was misbruikt! Met al mijn verbaal geweld, vond ik toch dat ik een verantwoordelijkheid had tegen over haar al zeg ik met de mond van niet. Ik had toch medelijden met tante. Of was het angst?

Anneke van der H. was familie en woonde toen in Diever maar zij wou haar niet verzorgen. Zij zei ook: "doe haar maar in een bejaarden tehuis ". Zij waren uit op de erfenis! Maar tante wou dit beslist niet dus moest ik haar verder verzorgen.

1983. Ik heb Truida uit Duitsland gebeld om te zeggen dat het niet goed ging met tante. Zij was bereid 4 weken te komen. Toen is het ook hard berg afwaarts gegaan. Ik vroeg Truida of zij, als er met tante wat gebeurde, ze mij direct moest bellen. Dat zou ze doen.

Het was 5 uur toen Truida mij belde. "Harm je moet komen, tante is overleden." Ik schrok en ben direct naar haar toe gegaan. Ik was te laat, ze was inderdaad overleden. Tante overleed in Truida haar 4 weken. Tante wou Mia, de dochter van Truida nog graag zien. Dat is nog net gelukt. Hoewel Truida ruzie met haar dochter had is Mia uit Berlijn is gekomen en heeft nog afscheid kunnen nemen.

RELATIES

Hennie, zusje genoemd, (12 jaar en ik was 20 jaar) kwam regelmatig bij tante op bezoek. Zij was inmiddels verhuist naar Diever en had verkering gekregen met Jacob "een schilder" uit Diever. Hennie noemde mij altijd haar grote broer en ik haar zus. Steeds noemde Hennie mijn naam. Toen tante haar vroeg wat zij met mij had zei zij: "waar het hart van vol is stroomt de mond van over."

Op een gegeven moment wilde zij mijn slaapkamer zien en dat deed ik. Zij begon direct met mij te vrijen wat ik niet wou. "Jij hebt Jacob, dat kan je niet maken." Maar dat maakte haar niets uit. Ze was er vroeg bij om een relatie te hebben.

Toen ze 16 jaar was geworden kreeg ze werk bij een sigarenwinkel in Assen. Met de baas zat Hennie ook te zoenen. Toen ik zei dat je dat niet kan maken zei ze: tuurlijk wel. Hennie wou dat ik nieuwe kleren ging kopen en dat hebben we samen gedaan. Het werd een Spaans pak met zeer wijde pijpen en op het vestje een kettinkje en een blouse met veel franjes van voren. Hennie kreeg mij zover dat ik haar uit Assen ophaalde en dat ik haar daarna in Dieverbrug afzette, want haar moeder mocht het niet weten. Hennie wou bij Dieverbrug eerst vrijen. Ze pakte mijn hand en drukte ze die naar haar kruis. Ik wilde dat niet. Ze ging daarna met de bus verder naar Diever waar haar moeder haar opving.

Op een gegeven moment zei ik tegen Hennie dat ze nu moest kiezen, voor mij of voor de sigarenman. Want zo wilde ik het niet langer. Ik heb toen de relatie maar verbroken.

Toen de woning op de plek van ons verbrande huis in **1972** klaar was, zei tante: "Harm wij kunnen wel even naar Appelscha, daar treedt Corrie Koning in Café Bruinsma op. Ik zei dat het goed was en daar kreeg ik toen verkering met Janneke D. Zij is na afloop met ons mee naar huis gegaan en ik heb Janneke weer thuis gebracht.

Het was zo dik aan dat Janneke na een paar maanden zei: 'zullen we ons laten verloven'. Ik was 27 en heb dit geaccepteerd met een wrang gevoel. Het was een leuk gezellig feest, we sliepen weekends altijd samen ook als we op visite gingen naar Doetinchem. We hebben elkaar nooit seksueel gebruikt.

Ik werd wel erg kwaad toen ik hoorde dat tante (zeker jaloezie?) zat te bezuinigen en me te vernederen met de opmerking dat ik Janneke wou neuken en D. mij van

Janneke heeft afgetrokken. Dit is zo walgelijk/vernederend, onbegrijpelijk, dat kun je je niet voor stellen. Ik heb veel met Janneke samen geslapen maar heb haar nooit seksueel gebruikt, het was alleen liefkozend knuffelen. Zij sliep in het weekend ook wel eens bij haar vader. Als ik haar wel had geneukt waren de gevolgen voor mij groot geweest, omdat zij te jong was! . (*Als dit nu was gebeurd werd je opgepakt wegens misbruik / ontucht*).

Achteraf was de verloving geen goed idee geweest, want Janneke bestelde al een trouwjurk bij de winkel Bertram in Assen en kocht ze kleren (Jurk) op mijn naam, dit hoorde ik later. Ik zei: "Janneke dat kan je niet maken, dat moet je eerst vragen." Ik heb het toen na een jaar maar uitgemaakt wat mij heel veel verdriet heeft gedaan. Het was wel een lief meisje maar ook zij dacht dat alles kan/mag. Ook leed Janneke aan epileptische aanvallen, wat erg triest was. Artsen zeiden wel dat als zij in verwachting raakt 'de kans' bestond dat de epileptische aanvallen weg gingen.

1978 Als er in het café in Zorgvlied een toneel uitvoering was ging ik er vaak naar toe en ging ik met de juffrouw van meester H. dansen en orgel spelen. Haar kinderen zeiden vaak tegen hun moeder "mam kan Harm niet onze vader zijn?" Ik speelde veel met ze en zij kwamen altijd naar de Keukenlaan waar ik woonde. Een keer ging ik mij verkleden als vrouw en met de juffrouw dansen. De mensen lagen dan in een deuk.

Ook heb ik met Gerrit H. (*die mij een keer met een paal in elkaar heeft geslagen*) een toneelstukje opgevoerd. Hij moest mij de tanden uit de mond schieten. Ik had hiervoor witte bonen in de mond gedaan en toen hij mij de bonen uit de mond schoot, spuwde ik de bonen uit de mond, wat hadden de mensen een lol.

Groot Gedonder met de Belasting 1979

Toen ik in 1978 de woning van Ome Sjouke Benthem in Zorgvlied had gekocht heb ik deze gesloopt en in 1979 een nieuwe woning op gebouwd. Opeens kreeg ik een belasting aanslag van f 55,000.- omdat ik niet op dit adres ingeschreven stond en werd door de verkoop van mijn bungalow belast. Dit was onterecht. Ik had er wèl een jaar gewoond alleen heb ik dit vergeten bij de gemeente te melden. Maar de gemeente Diever was wèl op de hoogte dat ik in het huis had gewoond! De gemeente zei "We hadden je er op moeten wijzen dat je voor de goede inschrijving moest zorgen," dit was door de Burgemeester bevestigd. Maar met een verklaring van de gemeente nam de belastingdienst geen genoegen. Zelfs toen de burgemeester en wethouder later een brief stuurden waarin ze verklaarden dat ik

daar een jaar lang had gewoond, was dat voor de belastingdienst nog niet voldoende. Ze hielden stug vol dat ik de aanslag moest betalen.

Maar mijn boekhouder, de heer R., zei me dat ik niet hoefde betalen. Ik werd immers gesteund door de schriftelijke verklaring van de burgemeester en de wethouder van Diever? Dus wordt dit een juridisch gevecht bij de Rechter wie er nu gelijk heeft. Inmiddels had ik de boekhouder M. ingeschakeld en hij heeft de minister benaderd, Ik heb dan toch nog even een advocaat Mr V. uit Meppel ingeschakeld. Ik vroeg hem Nationale Nederlanden aan te klagen. Hij vond in "eigen belang" (omdat dit een unieke zaak was) dat de Ontvanger aangeklaagd moest worden en zo is dit gebeurd. De procedure (goed voor advocaten) heeft 22 jaar geduurd en ben ik 3x in het gelijk gesteld. Dit alles gaat je niet in de koude kleren zitten en heeft mij veel psychisch leed toegebracht. Helaas haalde mijn advocaat een blunder uit om ook immateriële schade aan te vragen maar hij heeft geen psychiatrisch rapport op gevraagd. Alzo werd immateriële schade afgewezen, (Het ging meer om de advocaat "omdat dit een uniek proces was" dan om zijn cliënt, een behoorlijke blunder!)

Tot mijn 35ste was ik vrijgezel. Nou ja, "vrij"? mijn tante beheerste mij nog steeds. En toen kwam in **1980** Nel K. in mijn leven. Nel was een sexy vrouw. Ze was gevlucht en kwam zij bij ons terecht en vroeg of er een bungalow te huur was. Zij wou scheiden van haar man. Tante had wel een bungalow te huur.

Toen zij er woonde kwam ze gewoon in haar bikini door het bungalowpark "waar allemaal elite woonde" naar tante toe, en vroeg als zij nog werk voor haar wist.

Mijn tante wist dat de gemeente Diever iemand zocht op de sociale dienst afdeling. Daar heeft zij toen gesolliciteerd en werk gekregen.

Ik was in Zorgvlied bezig met de bouw van een woning en die was in 1980 klaar. Nel wou daar wel graag in wonen. Toen zei tante dat als ze de woning schoon maakte, er 3 maanden in mocht wonen tot ze een nieuwe woning van de gemeente kreeg, en zo regelde tante dit om Nel tegemoet te komen. Maar toen zij eenmaal in de woning woonde wou ze geen woning van de gemeente meer. Toen zei ik: als je geen andere woning wil kom ik bij je inwonen. Dat vond ze wel goed en zo ben ik na 3 maanden bij haar in getrokken en hebben wij een relatie gekregen.

Toen ik eenmaal bij Nel was ingetrokken, wou ze bloot achter huis zonnebaden en ben ik dat ook gaan doen. De burens wisten dit en zaten soms op de loer te kijken, we moesten steeds in de gaten houden wanneer zij op de loer zaten. Ook in huis

Door mij gebouwd.

liepen wij in het "weekend" vaak bloot. Dit was echt wel gezellig. Op mijn 35^e jaar heb ik voor het eerst gemeenschap gehad, wel erg laat.

Ik heb een hele mooie tijd met Nel en de familie van Nel gehad. Het ging ons niet om de seks maar om van elkaar te houden, liefkozen/knuffelen en 1maal in de maand soms 2 maal hadden we dan seks, verder was die behoefte er niet. Ik had ook altijd pijn met klaarkomen, daarom hoefde het ook niet vaker, we weten dat het er bij hoorde. Ik had de garage verbouwd tot woning. Remon (broer van Nel) wou daar graag in wonen. Ook kwam Nico (ook een broer van Nel) vaak en hielp mij met allerlei dingen.

Op een gegeven moment kwamen we bij makelaar R. terecht in Noordwolde. Hij had een woning voor ons te koop, wij besloten deze te nemen (maar wisten niet dat daar beslag op lag waar ik mede door notaris de V. in ben geluisd!) Wij hebben de woning in Ruinerwold bekeken. Dit leek ons wel wat en heb Roelof K. als architect de tekening laten maken. Wij hebben veel werk en kosten gemaakt. Later bleek dat de woning van een ander was, een bank uit Tiel. We zijn behoorlijk bij de poot genomen (R. was een levensgevaarlijke makelaar, hij heeft veel mensen bedrogen en met geweer bedreigd, maar kwam in een juridisch conflict bij de Rechter er goed vanaf. Onbegrijpelijk! Advocaat B.&D. deden alle moeite om hem achter de tralies te krijgen maar hij was iedereen te slim af. Al met al heeft mij deze grap F30,000.- gekost, en R. maar lachen.

In **1981** heb ik met Nel nog een horeca cursus gevolgd Nel heeft de diploma gekregen en ik ben op een half puntje gezakt "dus met goede hulp kon ik wel degelijk leren", ik ben nu een maak afhankelijk van anderen om goed te kunnen functioneren, maar dan wel op mijn manier. Wij wouden het café in Zorgvlied kopen, maar dit is niet doorgegaan, waarom niet weet ik niet meer precies. Als dit met tante te maken had of dat ik regelmatig dronk? Of de fiscus die me in de weg stond? Ik weet het niet meer *(De fiscus heeft inmiddels tot 2001, 23 jaar geduurd)*

Ik, Nel en Marike zijn op vakantie geweest in Hongarije, de Canarische eilanden en Zwitserland. Ik heb dit erg leuk gevonden, was toen wel erg bang in het vliegtuig en wou eerst ook niet mee, maar uiteindelijk heb ik toch besloten om mee te gaan. Ik weet dat het mij in Hongarije wel beangstigde dat er militairen marcheerden om het hotel waar we logeerden. Hongarije was in 1981 nog communistisch. Ik vond dit gruwelijk want die mensen die stiekem een sigaret aan ons vroegen werden door de militairen afgestraft. Constant werden er mensen in de gaten gehouden.

In 1982 gingen we naar de Canarische eilanden. Daar was het erg mooi. We kregen daar een drankje. Ze zeiden dat dit 'olifanten melk' was en daar werd je toch dronken van. Verder gingen we vaak uit in kroegjes en lagen we overdag aan het strand.

THERAPIE BAGWAN 1983

Op allerlei manieren heb ik zelf geprobeerd therapie te zoeken om verbetering in mij zelf te brengen. Zo heb ik bijvoorbeeld therapie gevolgd bij de Bagwan beweging. Danstherapie en daarna je verhaal doen. Het duurde een weekend, 3 dagen en kostte minimaal f400,-. Dit werkte! maar ik kon dit niet steeds betalen dus moest ik er weer mee stoppen. Een onderdeel daarvan was dat ik mijn jeugd opnieuw moest beleven. Op het moment dat je iets herbeleeft en het uitschreeuwt van emotie, voel je wel behoorlijke verlichting\ bevrijding. Dit duurde dan een half jaar en viel je daarna weer terug in het oude patroon, "depressief". *(Gerrie van GGZ kan dit beamen dat het goed ging en toch durfden psychiaters het niet met me aan, zij kozen de weg van de minste weerstand kiezen).* Ik kreeg tijdens de therapie benauwde/ beklemmende momenten. Ik moest in mijn verbeelding mijn vader vermoorden met een kussen, "omdat hij mij vroeger mij 2x geprobeerd had te vermoorden". Maar ik zag tot mijn verbijstering dat ik niet mijn vader maar mijn moeder in die kussen vermoordde! Nu begreep ik dat niet mijn vader de schuldige was, maar dat mijn moeder! *(Ik zag onbewust al in dat tante ook zo'n vrouw was, die mij tegen andere mensen heeft vernederd "hoe slecht ik was" om zichzelf geweldig te voelen?)*

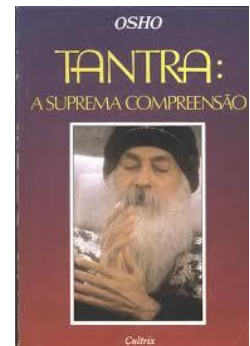
Mijn moeder was ook zo'n dominante vrouw. Haar **wil is wet**, net als tante en als je niet zo deed wat mijn moeder wou had je ruzie met haar. *(Jannie, mijn zus, en ik hadden dan ook tot 2003 ruzie met mijn moeder en dan ook met mijn broer en zussen)*

Ik ben nog steeds kwaad op mijn moeder die haar eigen kinderen gebruikt/misbruikt heeft voor eigen belang "net als mijn pleegmoeder". Zij zeggen dat zij het voor het belang van het kind doen. Ik voel dit anders, want mijn moeder weet heel goed wat haar moeder haar zelf heeft aangedaan. Zij kon de dominantie van haar moeder niet verdragen en is toen om die reden als kind van 13 jaar bij haar moeder weggegaan van Schoonoord naar Assen waar zij werk vond bij een huisarts. En toch deed zij bij ons net zo. *(Toen ze 18 sept 2003 overleed was het enige wat ze tegen mij zei: "Harm jij treft geen blaam". Op dat moment deed mij dat goed. Verder is er niets besproken, over vroeger wou ze niet praten en dat zit me nu nog dwars).*

Bij de Bagwan therapie heb ik mee gedaan met zelf hypnose. We lagen met 12 cursisten op de grond Ik kwam tijdens die hypnose terecht bij de Batavieren. Deze kleine mannetjes kwamen met dikke knuppels op mij af. Ik wilde vluchten en zag brand! Ik schreeuwde zo hard "brand, brand , brand" dat de andere 11 wakker werden en 7 man mij in bedwang moesten houden omdat ik meende op de brandstapel terecht te komen.

Hoe erg mijn jeugd ook is geweest, het verbaast mij dat ik nog steeds met beide benen op de grond sta.

Als ik nu kwaad ben kan ik me beter uiten en voor mezelf op komen. Ik voel heel

scherp aan of ik serieus genomen word of niet. Dit mis ik bij de zorgverleners en gooi daar van tijd tot tijd nog steeds alles wat mij dwars zit er uit. Hoe fijn zou het zijn als zij zich luisterend opstelden, zonder oordeel of etiket plakken!

OPNAMES

Ik ben in **1970** van de brand zo van slag van geweest dat ik toen voor het eerst bij een psychiater terecht kwam en 3 weken ben opgenomen geweest in het ziekenhuis in Assen. Vanaf toen kreeg ik een stempel op gedrukt van allerlei kwalen. (Een stempel voor de verzekeraars "om hun beurs te spekken?") Ik ben een persoon die door de omstandigheden heeft geleerd zich afhankelijk op te stellen. Ook geen wonder want ik hunkerde naar aandacht en genegenheid die ik nooit heb gehad/gekregen. En daar werd in de psychiatrie misbruik van gemaakt. Aandacht en genegenheid, die kreeg ik in de psychiatrie niet.

Tijdens mijn opname regelde tante een auto voor mij. Zonder met mij te overleggen ruilde ze mijn auto in en kocht zij een nieuwe voor mij. Ze zei : "Harm loop even mee, ik heb wat voor je en ik heb het de verpleging gevraagd, het mag. Dus ben ik mee gegaan naar buiten en daar stond een nieuwe auto: Simca 1100. Wat moest ik zeggen, ik was verbaasd. Tante kocht mij wel vaker om met geld.

In **1982** werd ik overspannen en ben ik 3 weken opgenomen geweest in het ziekenhuis in Meppel. Mede veroorzaakt door de " procedure fiscus" (*die inmiddels 4 jaar heeft geduurd*). Ik was al eens bij een psychiater geweest (1970 toen ons huis is verbrand, ziekenhuis Assen) maar hoefde nu niet naar een psychiater toe. Toen ik ontslagen werd, werd mij wel geadviseerd dat ik Riagg moet inschakelen, (*dit is een cruciale fout geweest*)

Toen Tante overleed in '83 heb ik de woning van tante verbouwd en ben ik met Nel en Marike in 1984 in die woning gaan wonen. Omdat in 1984 de Dorpsstraat werd geveild op aandringen van de Fiscus zijn wij aan de Keukenlaan gaan wonen.

(Na 22 jaar procederen tegen de fiscus ben ik in 1995 uiteindelijk 3 maal in het gelijk gesteld. Daar heeft staatssecretaris Vermeend voor gezorgd).

In **1985** werd ik opgenomen in Beileroord. Ik was zwaar overspannen. Ik had

Marika bedreigt met: "ga maar naar je vader toe", maar dat wilde Nel nu juist niet. Ik had een fles Berenburg op en was erg dronken. Heb brieven geschreven dat ik erg spijt had wat ik heb gedaan, maar weet niet of Marika die ook heeft gekregen. Tuurlijk blijft het bij bedreiging. "Verbaal geweld". Terwijl ik stapel op haar was, maar dit was niet leuk voor haar. Ik ben nadien gestopt met Berenburg drinken, een paar pilsjes drink ik nog wel.

Ziehier mijn **opname rapportage**:

:H. Bos

06-05-1985

Dhr.is. hier nu 6 weken opgenomen ;en nu komen toch zijn psycho-patische trekken ;naar boven.: Krijgt' .steeds, meer, de neiging om erop los te slaan. Zijn, vrouw heeft- aangegeven -niet te willen scheiden.. Notaris Groen en H Middeljans zijn met dhr. zijn financiën bezig. Zijn vrouw moet wel' weten waar ze voor kiest als ze bij hem blijft, Dhr/ Wientjes doet het voorstel om hem, onder bewind te - stellen, nadeel hiervan is dat het niet officieel bekend gemaakt mag worden. Beter is hem onder curatele te stellen. (*Op welk grond moest dit?*)

Nel heeft "wat zij niet wou" uiteindelijk toch besloten bij mij weg gegaan.

Na de ellende in Assen rond mijn 19/20ste jaar wilde ik weer een nieuw begin maken. Geen crimineel worden! Maar ja, een nieuw begin...met wat? Vertrouwen in de mensheid had ik allang niet meer omdat er nooit goed naar mij geluisterd werd en ik vaak werd vernederd, er niemand achter mij stond, ze mij het liefs nog een trap na gaven.

Ik had steeds het verlangen om toch mensen te willen vertrouwen, maar het liep altijd op een fiasco uit. Elke keer stootte ik mijn hoofd weer dat zij niet in mijn eigen waarde wil laten. Ik vond het heel moeilijk en het werd steeds moeilijker om met vertrouwen/genegenheid om te gaan, er werd immers steeds misbruik van gemaakt. Genegenheid/vertrouwen ontvangen werd zo voor mij ook een bedreiging.

Ik was zo vaak en lang teleurgesteld in mensen. Immers, steeds weer werd ik gekleineerd of vernederd of afgewezen, zo dikwijls omgekocht met geld en loze beloftes... dat ik niet goed meer het onderscheid kan maken tussen vertrouwen/wantrouwen. Steeds liet ik mij weer overhalen door lieve woordjes waar ik zo gevoelig voor was. Daarna liep het al gauw uit op harde confrontaties, waarvan ik altijd (zoals gewoonlijk) de schuld kreeg.

Om te overleven had ik weinig keus, het was: Erop of Eronder. Maar eigenlijk wil ik de confrontaties het liefst omzeilen. Maar door de koppigheid van 'Ram' lukte dit vaak niet. Zo ook toen ik met tante en Nel op mijn moeders verjaardag kwam met de huiskamer vol visite. Toen ik wat zei, (ik zag mijn tantes en mijn moeder nooit) zei tante: "als jij de mond niet houdt dan sla ik hem dicht." Nel en ik schrokken ons wezenloos, zo had Nel tante ook nog nooit gezien.

Stress verhoogt de productie van stresshormonen, beschadigt de hippocampus, beïnvloedt leer- en geheugenprocessen en verlaagt de afweer. Stresshormonen kunnen nog jaren na traumatische ervaringen in het bloed worden gevonden als er niets aan gedaan wordt. (Dit interesseert GGZ Keeming/Rick niet, net als de vele gemeentelijke instanties. Hoe zij deze mensen achter de coulissen afschilderen, walgelijk). Zie SBS 6, 10 febr: Hart van Nederland.

Einde deel 2

TOT SLOT

Ik wil nog wel even ventileren dat ik inmiddels 35 jaar in behandeling(?) bij GGZ ben. In al die 35 jaar hebben zij geweigerd mij een therapie te geven en ik weet niet op welke gronden. Ik heb het gevoel dat ik door GGZ misbruikt ben.

Zij stelden in 1985 de diagnose: "persoonlijkheidsstoornis", in 1998 "ADHD" en 2012 "PTSS" maar doen er verder niets mee. GGZ is goed in stempeltjes geven maar blijken niet in staat daar ook iets mee te doen! Ik weet dat hulpverleners wel hebben gezegd dat, als ik weer ontspoor, ik weer opgenomen kan worden. Dit heeft bij geleid tot een PTTS: Post Traumatisch Toga Syndroom.

Volgens oprichter en directeur van ADHD-centrum Nederland, Cathelijne Wildervanck, hebben haar cliënten soms meer last van de 'gevolgschade' dan van de stoornis zelf. ADHD krijg je niet, daar word je mee geboren. Als ADHD (te) laat wordt ontdekt, wanneer iemand volwassenen is, heeft die persoon zich al zijn hele leven aangepast: "altijd geprobeerd te voldoen aan verwachtingen van anderen en nooit nagedacht over zijn eigen behoeften." Bij iemand met ADHD is de prikkelregulatie in de hersenen écht anders dan gemiddeld. Niet beter of slechter, maar anders.(behoort een psychiater dit niet te weten?)

ADHD is en blijft een bijzondere vorm van intelligentie omdat anderen die geen ADHD hebben, 10 jaar achterlopen. ADHD kan een probleem zijn voor anderen, die deze vorm van intelligentie niet in willen zien.

Volgens theaterkunstenaar Tura Gerards is ADHD geen stoornis, maar een onbegrepen/onbekende vorm van intelligentie die niet geaccepteerd word.

Er vallen ADHD'ers andere zaken op. Schijnbaar onbelangrijke details kunnen zomaar de (on)verdeelde aandacht krijgen. Of dat een probleem is, is context afhankelijk. Dat betekent dat het in de ene situatie als nadeel en in de andere als voordeel beleefd kan worden.

Als je de diagnose ADHD krijgt, loop je het risico terecht te komen in de klauwen van de medische wereld, die deze aandoening moet/wil behandelen! Maar waarom zouden een aantal van deze eigenschappen, die dan weliswaar als afwijkend worden gezien, er niet mogen zijn?

Intelliaentieonderzoek Harm Bos, 2006 AFPN; open afdeling GGZ. dr Wientjes heeft mij in 2005 doorverwezen naar AFPN,

omdat GGZ geen TA kon geven, was uit hun pakket gehaald. Mijn neef heeft wel geluk gehad en heeft inmiddels 30 man personeel onder hem gehad.

Uit de NVM komt dhr. Bos naar voren als een gemiddeld tot bovengemiddelde extraverte man met een psychotisch persoonlijkheidsprofiel. Hij staat zeer kwetsbaar in het leven (PSY zeer hoog), waardoor hij de neiging heeft onder stress met angst en achterdocht te reageren. In verhouding tot de extreme kwetsbaarheid is het vermogen om controle over gedrag uit te oefenen en op het eigen denken te reflecteren zwak. De spanningen en de angstgevoelens die dhr. Bos ervaart, uiten zich in een scala aan lichamelijke klachten (SOM hoog-zeer hoog). Met een NEG van bovengemiddeld geeft dhr. Bos aan dat de spanning groter is dan hij aan kan. Concreet betekent dit, dat de dreiging uit elkaar te vallen voortdurend aanwezig is. Het uiten van zijn klachten via het lichaam, blijkt bittere noodzaak: op deze manier probeert hij zichzelf bij elkaar te houden.

Pulmonale arteriële hypertensie

Dit is wat ik heb: Als de pulmonale arteriële hypertensie al een tijdje bestaat, is dat gevaarlijk voor het hart. Het hart krijgt namelijk steeds meer moeite om het bloed door de vaten in de longen te pompen. Omdat de rechterkamer van het hart het deel is dat bloed aan de longen levert, is het de

*rechter hartkamer die bij pulmonale arteriële hypertensie beschadigd raakt.
(moet je dan als psychiater niet zorgvuldiger met patiënten omgaan?) Elke keer overleef ik het
weer, maar het is wel een strijd.*

Mij was deze wijsheid ontnomen, heeft mij nooit bereikt.

Evenals GGZ?

Hoe anders zou/zal hun steun aan de patiënt kunnen worden!

Harm B. Maart 2019

*Wat ik merk nu ik samen met een vrijwilligster van Humanitas mijn levensverhaal
aan het opschrijven ben, is dat ik steeds meer inzicht krijg in de processen die mij
in de weg gezeten hebben, er een verwerkingsproces op gang komt. Dit doet mij
goed, er komt een beetje ontspanning. Beter laat dan nooit. Ik heb mijn emoties
nu ook beter onder controle!*

*Dank voor jouw 2^e deel tot 1985. Ik heb jouw onderwerpen wat bij elkaar gezet, sommige stukken waren
dubbel en denk dat je het zo door kunt sturen naar de commissie. Het kopje VOORWOORD staat boven
jouw prachtige betoog over "een kind wordt geboren met verschillende kwaliteiten".*

Harm, wat ben je goed bezig, ik kijk uit naar deel 3: 1985-2000.

Een fijn weekend en tot later.

Hartegroet, Rieta